

Jau no grāmatas pirmajām rindiņām sajūtama Kepleram raksturīgā ievelkošā un draudoši biedējošā noskaņa, kas lasītājam liek traukties pa grāmatas lappusēm, nepievēršot uzmanību paša bailēm par to, kas vēl sekos... Absolūti šausminošs un brīnišķīgi uzrakstīts romāns. Esmu sērijas fane uz mūžu!

Tami Houga, rakstniece

“Lācars” ir viens no labākajiem trilleriem, tomēr būtu ieteicams to lasīt pa nelielam fragmentam, jo strauja pārāk liela daudzuma šausmu uzņemšana var radīt bezmiegu, nepārvaramu vēlmi nepārtraukti pārbaudīt durvju slēdzenes un pieaugošu elektrības rēķinu...

New York Journal of Books

Gada labākais trilleris! Keplers mums, lasītājiem, piedāvā elpu aizraujošu braucieni pa amerikāņu kalniņiem bez iespējas apstāties, turklāt ievēd perfekti izveidoto grāmatas varoņu pašos sirds un prāta dziļumos. Un, ak, kāds ļaundaris!

Džefrijs Dīvers, kriminālromānu rakstnieks

Keplera tēli, jo īpaši Jona Linna, katrreiz ir precīzi un dziļi kā skalpeļa griezieni. Keplera proza atritinās kā dzeloņdrāts. Bet asinis uzkarsē tieši Keplera stāstnieka talants. “Lācars” ir tikpat literāri augstvērtīgs kā labākie Maikla Konelija darbi un tikpat atkarību izraisošs kā Deivida Baldači grāmatas.

A. Dž. Finns, rakstnieks

Keplers apvienojis eksplozīvu darbību ar meistarīgi izplānotu spriedzi. Sērijas zinātāji novērtēs, ka “Lācars” ir galvas tiesu pārāks par iepriekšējiem darbiem, un priecāsies uzzināt, ka sagaidāms turpinājums. Īpaši iesakām Nikijas Frenčas, Stīga Lārsona un Jusi Adlera Olsena faniem.

Booklist

LARS KEPLER
LAZARUS

LĀCARS

LĀRSS KEPLERS

No zviedru valodas tulkojusi

Ieva Pudure

821.113.6-31
Ke 634

Lars Kepler

LAZARUS

Copyright © Lars Kepler, 2018

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Vāka dizainam izmantoti attēli © AdobeStock / Pattadis

© AdobeStock / BillionPhotos.com

Vāka dizaina autors **Arnīs Kilbloks**

Lārss Keplers

LĀCARS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Marika Taube*

Korektores *Diāna Graudiņa* un *Ilona Burka*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-692.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Pudure, 2022

© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2022

ISBN 978-9934-31-005-8

Prologs

PALSO DEBESU GAISMA atklāj pasauli tās kailajā nežēlastībā – droši vien tādu to ieraudzīja Lācars, iznācis no alas, kurā bija apbedīts.

Rievotā skārda grīda vibrē zem mācītāja kājām. Ar vienu roku viņš turas pie margām, otrajā ir satvēris spieķi, ar kuru balstās pret grīdu, līdzsvarodams šūpošanos.

Pelēkā jūra miegaini viļņojas kā vēja izliekts telts audekls.

Prāmis slīd starp tērauda trosēm, kas savieno divas salas. Troses pilēdamas paceļas virs ūdens un atkal nozūd pārceļtuves aizmugurē.

Pārcēlājs piebremzē, no prāmja saceltajiem viļņiem pašķīst putas, un uz betona estakādes nograb kāpnītes.

Kad prāmja priekšgals ar fenderiem atsitas pret estakādi, mācītājs sagrīļojas, kuģa korpusā atbalsojas dobji būkšķi.

Mācītājs šurp atbraucis, lai apmeklētu pensionējušos baznīcas ķesteri Ērlandu Lindu – viņš neatbild uz telefona zvaniem un nebija ieradies uz adventes dievkalpojumu Lennas baznīcā, kā parasti to mēdza darīt.

Ērlands joprojām dzīvo baznīcas ķestera namiņā aiz Hēgmašes kapelas, kas pieder draudzei. Vīrietis cieš no demences, taču vēl aizvien saņem atalgojumu par zāliena pļaušanu un apledojušu celiņu nokaisīšanu ar smiltīm.

Mācītājs soļo pa likumotu grants celiņu, aukstais vējš stindzina seju. Nav manāms neviens cilvēks, taču, nonācis pie kapelas, viņš sadzird griezīgas slīpmašīnas skaņas, kas nāk no sausā doka.

Mācītājs vairs neatceras, kādu Bībeles citātu no rīta bija ierakstījis tviterī, bet viņš taču bija plānojis to pārrunāt ar Ērlandu.

Uz līdzeno lauku un mežmalas fona kapela izskatās gluži kā celta no sniega.

Tā kā ziemā dievkalpojumi šeit nenotiek, mācītājs uzreiz dodas uz mazo ķestera mītni un ar izliekto spieķa galu pieklauvē pie durvīm, pagaida un tad iet iekšā.

– Ērland?

Neviens neatsaucas. Mācītājs nopurina no korpēm sniegu un palūkojas visapkārt. Virtuvē valda nekārtība. Mācītājs sadabū maisiņu ar kanēļmaizītēm un noliek to uz galda līdzās alumīnija traukam ar ēdiena paliekām: saplaisājušu kartupeļu biezeni, sakaltušu mērci un divām pelēcīgām kotletēm.

Dokā darbinātā slīpmašīna apklust.

Mācītājs iziet ārā, parausta kapelas durvis un ielūkojas atvērtajā garāžā.

Uz grīdas nomesta zemjaina lāpsta. Melns plastmasas spainis ir pilns ar sarūsējušiem žurku slazdiem.

Mācītājs ar spieķi paceļ plastikāta pārklāju, ar kuru pārsegts sniega rotortīrītājs, taču sastingst, sadzirdējis attālu idēšanu.

Atkal izgājis ārā, viņš dodas uz vecās krematorijas drupām mežmalā. Garajās nezālēs joprojām redzama krāsns ar sodrējiem klātu skursteni.

Ejot gar lielu koka palešu kaudzi, mācītājs neviļus pamet skatienu pāri plecam.

Kopš iekāpšanas prāmī viņu pavadījusi nelāga priekšnojauta. Šodien gaisma itin nemaz nešķiet nomierinoša.

Atkal atskan dīvainā idēšana, šoreiz jau tuvāk, izklausās it kā teļš būtu ieslēgts lielā metāla kastē.

Mācītājs apstājas un sastingst.

Visapkārt valda miers, gaisā kūp elpas garaiņi.

Zeme aiz komposta kaudzes ir nesen uzrakta un kārtīgi piemidīta. Pret koku atbalstīts maiss ar mēslojumu.

Mācītājs sāk virzīties komposta kaudzes virzienā, taču apstājas pie metāla caurules. Tā slejas apmēram pusmetra augstumā virs zemes un, iespējams, apzīmē īpašuma robežas.

Vīrietis atbalstās uz nūjas, palūkojas uz mežu un pamana taciņu, klātu ar skujām un čiekuriem.

Vējš pārskrien egļu galotnēm, tālumā dzirdami vārnu ķērcieni.

Mācītājs pagriežas un, atstājis aiz muguras savādo idēšanu, steidzīgi soļo atpakaļ. Viņš paiet garām krematorijas krāsniņ un dzīvojamai ēkai, atkal atskatās un nodomā, ka vienīgais, ko vēlas, ir atgriezties mājās, apsēties pie kamīna ar kriminālromānu un viskija glāzi rokās.

NETĪRA POLICIJAS MAŠĪNA ATSTĀJ Oslo centru un brauc pa ārējo apvedceļu. Nezāles zem ceļa barjerām šūpojas vējā, plastmasas maisiņš ielido grāvī.

Lai gan ir jau vēls, Kārena Stange un Matss Listads ir atbildējuši uz centrāles izsaukumu.

Patiesībā policistiem būtu laiks beigt maiņu un doties mājās, taču viņi ir ceļā uz Tveitas priekšpilsētu.

Kādi desmit daudzstāvu mājas iemītnieki bija sūdzējušies par neciešamu smaku. Apsaimniekotājs bija ieradies, lai pārbaudītu atkritumu tvertnes, taču tās nebija pie vainas. Izrādījās, ka smaka nāk no kāda dzīvokļa vienpadsmitajā stāvā. Tajā bija dzirdama klusa dziedāšana, taču tā īpašnieks Vīdars Hovlanns nevēra vaļā durvis.

Policijas mašīna pabrauc garām zemām rūpniecības ēkām.

Aiz dzelonstieplu žoga redzami atkritumu konteineri, kravas automašīnas un sāls krājumi ziemai.

Augstceltnes Nokvesvejā izskatās pēc milzīgām betona kāpnēm, kas sagāzušās uz sāniem un sadalījušās trijās daļās.

Pie busiņa ar uzrakstu "SIA Mortena atslēgu serviss" stāv vīrietis pelēkā kombinezonā un māj policistiem. Policijas mašīnas starmeši izgaismo vīrieti, un viņa paceltās rokas ēna uz ēkas fasādes aizmugurē izstiepjas vairāku stāvu augstumā.

Kārena līgani aptur automobili ietves malā, novelk stāvbremzi, izslēdz dzinēju un kopā ar Matsu izkāpj.

Debasis jau teju satumsušas, tuvojas nakts. Gaiss ir auksts. Iespējams, drīz sāks snigt.

Abi policisti sarokojas ar atslēdznieku. Viņš ir gludi skuvies, pelēkiem vaigiem un iekritušām krūtīm, kustas saraustīti un nervozi.

– Zviedrijas policija saņēma trauksmes zvanu no kapsētas – tur atrasti trīssimt aprakti liķi, – viņš klusi pajoko un smaidīdams raugās zemē.

Varena auguma apsaimniekotājs sēž savā pikapā un smēķē.

– Laikam vīrs būs gaitenī aizmirsis maisu ar zivju atliekām, – viņš nomurmina un atver mašīnas durvis.

– Cerēsīm, – saka Kārena.

– Es daudzajos pie durvīm un pa pastkastītes atveri kliežu, ka zvanišu policijai. – Vīrietis ar knipi aizmet izsmēķi.

– Labi, ka sazinājāties ar mums, – ierunājas Matss.

Četrdesmit gadu laikā šeit atrasti divi mirušie: viens autostāvvietā, otrs savā dzīvoklī.

Abi policisti un atslēdznieks seko apsaimniekotājam un, tikko iegājuši pa mājas durvīm, sajūt šķebinošu smaku.

Cenšoties dziļi neievilkt elpu, visi iekāpj liftā.

Durvis aizveras, un, kabīnei ceļoties augšup, viņi sajūt spiedienu zem pēdām.

– Vienpadsmitais stāvs ir populārs, – apsaimniekotājs noburkšķ. – Pagājušajā gadā mums nācās ar skandālu izlikt iemītniekus, un 2013. gadā viens dzīvoklis pilnībā izdega ugunsgrēkā.

– Uz zviedru ugunsdzēsības aparātiem rakstīts, ka tie jāizmēģina trīs dienas pirms ugunsgrēka, – klusi pajoko atslēdznieks.

Izkāpjot no lifta, viņus apņem tik neciešama smaka, ka visiem acīs jaušams izmisums.

Atslēdznieks tur plaukstu pie deguna un mutes.

Kārena ar grūtībām apspiež nelabumu. Sievieteī šķiet, ka diafragma brīdinoši noraustās un kuņģa saturs tūlīt virzīsies augšup pa barības vadu.

Apsaimniekotājs ar džempera malu piesedz muti un degunu un ar brīvo roku norāda uz dzīvokli.

Kārena pieiet pie durvīm, pieliek ausi un klausās. Dzīvoklī valda klusums. Viņa nospiež durvju zvanu.

Atskan maiga melodija.

Pēkšņi no dzīvokļa dzirdama vārģa balss. Kāds vīrietis dzied vai deklamē.

Kārena spēcīgi klauvē pie durvīm, un vīrietis piekļust, taču tad pavisam uzmanīgi atkal sāk runāt.

– Ejam iekšā, – Matss saka.

Atslēdznieks pieiet pie durvīm, noliek savu smago somu uz grīdas un atver rāvējslēdzēju.

– Vai dzirdat? – viņš jautā.

– Jā, – Kārena atbild.

Pēkšņi atveras kāda cita dzīvokļa durvis, un tajās parādās maza meitenīte ar gaišiem, cirtainiem matiem un tumšiem riņķiem zem acīm.

– Ej atpakaļ dzīvoklī! – Kārena izriķo.

– Es gribu paskatīties. – Meitenīte pasmaida.

– Vai tavi vecāki ir mājās?

– Es nezinu, – mazā attrauc un ātri aizver durvis.

Atslēdznieks nolemj neizmantot atmūķēšanas ierīci un sāk urbt visu slēdzeni. Spožas metāla skaidas griezdamās krīt uz grīdas. Meistars uzkaršušās cilindra daļas ieliek savā somā, izņem mēlīti un pakāpjas atpakaļ.

– Gaidiet šeit! – Matss saka atslēdzniekam un apsaimniekotājam.

Kārena izvelk ieroci, Matss atrauj vaļā durvis un iesaucas:

– Policija! Mēs nākam iekšā!

Kārena palūkojas uz pistoli savā bālajā rokā. Uz mirkli melnais metāla priekšmets viņai liekas svešs detaļu sakopojums – stobrs, aizslēģis, rokturis.

– Kārena?

Viņa ieskatās Matsam acīs, pagriežas pret dzīvokli, paceļ pistoli un dodas iekšā, brīvās rokas plaukstu turēdama pie mutes.

Priekšnamā atkritumu maisi nav manāmi.

Smaka nāk no vannasistabas vai virtuves.

Kārena dzird tikai smago zābaku radīto troksni un pati savu elpošanu.

Viņa iziet cauri priekšnamam ar mazu spoguļi pie sienas un, nonākusi dzīvojamā istabā, uzmanīgi pārlūko telpu, kurā valda īsts haoss. Televizors ir apgāzts, puķpodi ar papardēm sadauzīti, dīvāns ar lielu pārklāju izgrūstīts no vietas, viens no spilveniem uzšķērsts, grīdas lampa guļ uz grīdas.

Kārena pavērš ieroci pret gaiteni, kas ved uz vannasistabu un virtuvi, palaiž garām Matsu un seko viņam.

Zem zābaku zolēm krakšķ stikla lauskas.

Ieslēgtās sienas lampas gaismā griežas smalki putekliši.

Kārena apstājas un ieklausās.

Matss atver vannasistabas durvis un pēc mirkļa nolaiž ieroci. Kārena cenšas ielūkoties telpā, taču durvis aizsedz gaismu. Viņa spēj saskatīt tikai netirus dušas aizkarus. Policiste pasper vēl vienu soli, paliecas uz priekšu un pabīda durvis tā, ka gaisma krīt uz vannasistabas tapetēm.

Izlietne ir noklāta ar asinīm.

Kārena saraujas un pēc īsa mirkļa dzird balsi aiz sevis – kļu, vecišķu. No bailēm iespiegusies, viņa strauji pagriežas un mērķē ar pistoli uz gaiteni.

Tur neviena nav.

Adrenalīna pārņemta, viņa atgriežas dzīvojamā istabā, sadzird smieklus un pavērš ieroci pret dīvānu.

Aiz tā pavisam noteikti iespējams paslēpties.

Kārena saprot, ka Matss cenšas viņai kaut ko pateikt, taču nespēj uztvert kolēģa vārdus.

Deniņos pulsē.

Viņa lēni virzās uz priekšu, uzliek pirkstu uz pistoles mēlītes, jūt, ka trīc, un atbalsta ieroci ar otru roku.

Brīdī, kad vecais vīrs atsāk dziedāt, viņa saprot, ka balss nāk no mūzikas centra.

Kārena apiet ap dīvānu, nolaiž ieroci un palūkojas uz putekļainajiem vadiem un saplacinātu čipsu paku aiz tā.

– Labi, – viņa pie sevis nočukst.

Uz stereoiekārtas vāka atrodas kompaktdiska kastīte, tas ir disks no Valodu un tautas kolektīvās atmiņas institūta. Viens un tas pats mazais fragments ir ieslēgts atkārtojumā un tiek atskaņots atkal un atkal. Kāds vecs vīrs kaut ko stāsta nesaprotamā dialektā, iesmejas un dzied: “Šīs ir mūsu lauku kāzas ar tukšiem šķīvjiem un iepļisušām krūzēm,” – tad apklust.

Matss stāv durvju ailā un pamāj Kārenai, aicinot doties tālāk uz virtuvi.

Ārā ir iestājusies teju pilnīga tumsa, aizkari šūpojas radiatoru radītajā siltā gaisa plūsmā.

Kārena seko kolēģim gaitenī, mazliet sagrīļojas un ar roku, kurā tur pistoli, atbalstās pret sienu.

Gaisā jūtams tualetes un trūdošas miesas smārds – tik blīvs, ka acīs sariesas asaras.

Matss elpo īsi un sekli, un Kārena visiem spēkiem cenšas apspiest nelabumu.

Virtuvē abi apstājas.

Uz linoleja grīdas guļ kails cilvēks ar lielu galvu un uzblīdušu vēderu.

Grūtniece ar piepampušu, zilpelēku locekli.

Kārenai liekas, ka grīda zem kājām pazūd, skatiens aizmiglojas.

Matss klusi ievaidas un atbalstās pret saldētavu.

Kārena pie sevis atkārtoti, ka tas ir tikai šoks. Viņa saprot, ka mirušais ir vīrietis, taču uzblīdušais vēders un paplestās kājas to padara līdzīgu dzemdējošai sievietei.

Kārena trīcošām rokām ieliek ieroci makstī.

Ķermenis jau sācis sadalīties, miesa izskatās izburbusi un mikla.

Matss pieiet pie izlietnes un izvemjas tā, ka apšļaksta kafijas automātu.

Mirušā galva ir kā nomelnējis ķirbis, uzspiests uz pleciem, žoklis ir laužts, un trūdēšanas gāzes izspiedušas pa milzīgo muti ādamābolu un barības vadu.

“Te noticis kautiņš,” nodomā Kārena. “Viņš ticis ievainots, kāds salauzis žokli, vīrietis atsitis galvu pret grīdu un nomiris.”

Matss vēlreiz izvemjas un izspļauj siekalas.

Dzīvojamā istabā turpina skanēt dziesmiņa.

Kārenas skatiens atgriežas pie vēdera, paplestajām kājām un vīrieša dzimumorgāniem.

Bālo Matsa seju klāj sviedri. Kārena grasās doties pie kolēģa un palīdzēt, kad pēkšņi kāds sagrābj viņas kāju. Kārena ieklie dzas no bailēm un ķeras pie ieroča, tad pamana, ka dzīvoklī ienākusi meitene no kaimiņu dzīvokļa.

– Draudziņ, tu nedrīksti te atrasties, – Kārena izdveš.

– Te ir tik interesanti. – Meitenīte ar tumšām acīm palūkojas uz policisti.

Sieviete jūt, kā viņai trīc kājas, kad pie rokas izved bērnu ārā no dzīvokļa kāpņu telpā.

– Nevienš te nedrīkst ienākt, – viņa vērsas pie apsaimniekotāja.

– Es tikai grasījos atvērt logu, – vīrietis taisnojas.

Patiesībā Kārena nevēlas atgriezties dzīvoklī, viņa jau zina, ka naktīs par to murgos, ka pamodīsies nakts vidū un redzēs šo nelaimīgo ar plati ieplestām kājām acu priekšā.

Kārenai ienākot virtuvē, Matss aizgriez izlietnes krānu un palūkojas uz viņu stiklainām acīm.

– Vai esam beiguši? – viņa vaicā.

– Jā, vienīgi gribu vēl palūkoties saldētavā, – Matss atbild un norāda uz asiņainiem pirkstu nospiedumiem ap saldētavas rokturi.

Viņš noslauka muti, atver vāku un paliecas uz priekšu.

Kārena redz, kā viņa galva notrīs, it kā būtu saņēmusi sitienu, un bezskaņas kļiedzienam paveras mute.

Matss sašūpojas atpakaļ, un vāks ar blīkšķi aizkrīt tā, ka uz virtuves galda nodžinkst kafijas tasīte.

– Kas tur ir? – Kārena jautā un tuvojas saldētavai.

Mats turas pie virtuves darba virsmas malas, apgāž plastmasas smidzinātāju augiem un palūkojas uz kolēģi. Viņa acu zilītes ir sarāvušās kā mazi tušas punktiņi un seja ir neparasti bāla.

– Neskaties, – viņš čukst.

– Man jāzina, kas atrodas saldētavā, – Kārena saka un dzird bailes savā balsī.

– Žēlīgais Dievs, neskaties...

KRĒSLA NOLAIŽAS PALĒNĀM, un tumsa kļūst manāma tikai tad, kad visas trīs siltumnīcas sāk mirdzēt kā rīspapīra laternas.

Tikai tobrīd beidzot ir skaidrs, ka iestājies vakars.

Valērijas de Kastro cirtainie mati ir saņemti zirgastē. Viņas zābaki noklāti dubļiem, netīrā sarkanā dūnu jaka nostiepta pāri pleciem.

No viņas elpas paceļas garaiņi; gaisā jūtama svaiga salnas smarža.

Sieviete ir beigusi dienas darbus un novelk darba cimdu, pirms dodas atpakaļ uz mājām.

Augšstāvā viņa atgriež vannas krānu un ieliek netīrās drēbes veļas grozā.

Pagriezusies pret spoguļi, viņa pamana, ka pieri klāj liels traips un vaigu saskrāpējuši kazeņu ērkšķi.

Valērija nodomā, ka jāsaved kārtībā mati, un greizi sev uzsmaida – tad nu gan laimīgs paskats.

Viņa atvelk dušas aizkaru, atbalstās pret flīzēto sienu ar roku un iekāpj vannā. Ūdens ir tik karsts, ka mirkli jāpagaida, pirms iegremdēt tajā visu ķermeni.

Atspiedusi pakausi pret vannas malu, viņa aizver acis un ieklausās retajās ūdens lāsēs, kas pil no krāna.

Šovakar ieradīsies Jona.

Cik muļķīgi abi bija sastrīdējušies! Valērija jutās sāpināta, taču tas bija tikai pārpratums, un viņi to atrisināja kā pieauguši cilvēki.

Viņa atver acis un redz ūdens atspulgu griestos. Ūdens lāses, iekrītot vannā, rada apļus, kas strauji plešas plašumā.

Dušas aizkars atkal ir aizvilkt, tāpēc vairs nav iespējams saskatīt vannasistabas durvis un slēdzeni.

Ūdens maigi nošļakst, Valērijai uzliekot vienu kāju uz vannas malas.

Viņa aizver acis un turpina domāt par Jonu, apjauš, ka laižas snaudā, un pieceļas sēdus.

Valērijai kļūst karsti, un viņa nolemj kāpt ārā no vannas. Pieceļas un ļauj ūdenim notecēt no ķermeņa, cenšoties saskatīt durvis aizsvīdušajā spogulī.

Viņa uzmanīgi izkāpj no vannas uz vēsās grīdas, paņem dvieli un noslaukās.

Valērija atver vannasistabas durvis, mirkli nogaida un palūkojas gaitenī.

Uz tapetēm guļ nekustīgas ēnas.

Valda klusums.

Valērija nav no bailīgajām, taču cietumā pavadītais laiks iemācījis viņai allaž saglabāt modrību.

Kūpošu ķermeni sieviete atstāj vannasistabu un pa vēso gaiteni dodas uz guļamistabu. Tumšajās, bet vēl ne pavisam melnajās debesīs joprojām jaušamas caurspīdīgu mākoņu svītras.

Valērija no kumodes izņem tīras apakšbikšītes un uzvelk tās, atver skapi, izvēlas dzelteno kleitu un noliek to uz gultas.

Apakšstāvā kaut kas nograb.

Valērija pēkšņi sastingst.

Viņa aiztur elpu, stāv pavisam mierīgi un klausās.

Kas gan tas varētu būt?

Jona ieradīšies ne agrāk kā pēc stundas, un viņa pagatavos jēra gaļas sautējumu ar svaigu koriandru.

Valērija pasper soli uz loga pusi un sāk nolaist žalūzijas, kad pēkšņi pamana, ka pie siltumnīcas kāds stāv.

Viņa instinktīvi atkāpjas, palaiž vaļā auklu, un žalūzijas grabēdamas strauji ritinās augšup.

Sieviete ātri izslēdz naktslampiņu un atkal tuvojas logam.

Ārā neviena nav.

Tomēr Valērija ir gandrīz pārliccināta, ka redzēja kādu cilvēku pavisam mierīgi stāvam tumšajā mežmalā.

Kalsns, gluži kā skelets viņš raudzījās augšup uz logu.

Siltumnīcas rūtis mirdz no kondensāta. Tur neviena nav. Viņa nevar atļauties baidīties no tumsas, tas nekam neder.

Valērija cenšas sev iestāstīt, ka tas bija kāds klients vai piegādātājs, kas nozuda, kad ieraudzīja viņu kailu.

Klienti bieži mēdz ierasties pēc darbalaika.

Viņa pastiepas pēc mobilā telefona, taču pamana, ka tas ir izlādējies.

Valērija ātri uzgērbj garos, sarkanos rītasvārkus un sāk kāpt lejup pa kāpnēm. Vien pēc pāris soļiem jūtama dzestra vēja pūsma ap potītēm. Sieviete turpina kāpt lejup un redz, ka ārdurvis ir plaši atvērtas.

– Vai te kāds ir? – viņa klusi sauc.

Sausas rudens lapas guļ uz paklājiņa gaitenī un arī tālāk uz grīdas. Valērija basās kājās uzvelk gumijas zābakus, no cepuru plaukta paņem lukturīti un dodas ārā.

Viņa pa taciņu aizsoļo līdz siltumnīcām, parausta durvis un iespīdina gaismu starp augiem.

Tumšās lapas lukturīša gaismā kļūst gaiši zaļas. Ēnas un atspulgi rotaļājas stikla sienās.

Valērija apiet ap siltumnīcu, kas atrodas vistālāk no mājas. Mežmala ir pavisam melna. Aukstā zāle čab zem kājām.

– Vai varu kā palīdzēt? – viņa skaļi jautā un pavērš lukturīti uz koku pusi.

Gaismā stumbri izskatās bāli pelēki. Aiz kokiem visu apņem tumsa. Ejot garām vecai ķerrai, Valērija sajūt rūsas smaržu. Tad rūpīgi izgaismo stumbru pēc stumbra.

Sakuplojusī zāle šķiet neskarta. Valērija turpina slīdināt staru kūli pār kokiem. Dziļāk starp stumbriem viņa kaut ko pamana uz zemes. It kā pāri nelielai kaudzei būtu pārklāta pelēka sega.

Gaisma kļūst blāvāka, Valērija pakrata luksturīti un, kad tas atguvis spožumu, atsāk virzīties uz priekšu.

Viņa pietur kādu zaru, jūt, ka sirds sāk pukstēt straujāk un luksturītis rokās trīc.

Izskatās, it kā zem segas gulētu saliecies ķermenis, kam trūkst vienas vai pat abu roku.

Būtu jāpaceļ pārklājs un jāpaskatās.

Mežā valda pilnīgs klusums.

Zem zābaka nokrakšķ sauss zars, un pēkšņi visu mežmalu piepilda balta gaisma. Tā nāk no aizmugures, un, gaismai virzoties uz priekšu, garās koku ēnas līdz ar viņas pašas ēnu aizslid tālāk pa zemi.